ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Ρόζα μπῆκε τέλος στὸ δωμάτιό της, κ' ἀποφασισμένη νὰ μὴ καθήση τὸ μεσημέρι αὐτὸ στὸ τραπέζι, ζήτησε καὶ τῆς πῆγαν ἕνα φλυτζάνι τσάϊ.

Ὅταν ὁ Λαμπίρης ἀνέβηκε πάνω, μπῆκε ἴσια στὴν τραπεζαρία. Ἡ γυναῖκα του ἔτρεξε, ὅπως πάντα, νὰ τοῦ βγάλη τὸ σακκάκι, μὰ ὁ Λαμπίρης τὴν ἐμπόδισε. Κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ρώτησε τὴ γυναίκα του :

— Γύρισε ἡ Ρόζα ;

— Ναί, Νώτη, ἀποκρίθηκε ἡ Λαμπίραινα δειλά.

— Ποῦ εἶνε τώρα ;

— Στὸ δωμάτιό της.

— Μίλησέ της νἄρθη δῶ.

— Τί θέλεις ;

— Ἀφοῦ σοῦ λέω νὰ τῆς πῆς νἄρθη ἀμέσως ἐδῶ.

Ἡ Λαμπίραινα κοντοστέκοταν.

Ὁ Λαμπίρης τὴν κύτταξε μὲ κατεβασμένα τὰ φρύδια καὶ τῆς εἶπε :

— Τί περμένεις λοιπόν ;

— Ναί, Νώτη, θὰ πάω τώρα ἀμέσως, μὰ ἤθελα πρῶτα νὰ σὲ παρακαλέσω....

— Τί ;

— Νά, Νώτη... Νὰ μὴ τὴν μαλώσης... Δὲν φταίει, ἡ καημένη ἡ Ρόζα. Δὲν ἤξερε τίποτα...

— Καλά, καλά. Πές της νἄρθη ἐδῶ.

Ἡ Λαμπίραινα δὲν τόλμησε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο. Βγῆκε ἔξω κ' ἔτρεξε στὴν κάμαρα τῆς Ρόζας. Πέρασαν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα, δυό, τρία λεπτά. Ἡ Ρόζα δὲν φαινόταν. Ὁ Λαμπίρης ἀνυπομονοῦσε. Γιατὶ ἀργοῦσε τάχα ; Τέντωσε τ' αὐτί του κι' ἄκουσε σιγανὰ ψιθυρίσματα. Ἡ γυναίκα του μιλοῦσε μὲ τὴ Ρόζα, προσπαθοῦσε φαίνεται νὰ τὴν πείση νὰ πάη νὰ δῆ τὸν πατέρα της.

Αὐτὸ τὸν ἐρέθισε πιὸ πολύ.

Ἔτσι λοιπόν, δὲν ἤθελε νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του ἡ κόρη του ; Ἀρνιόταν νὰ τὸν ἰπαζούση ; Αὐτὸ ἦταν ἀνυπόφορο. Στὸ διάολο κ' ἡ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ κι' ὅλα, ἀφοῦ ἦταν ἔτσι !....

Ἠήδησε πάνω κ' ἔτρεξε στὴν κάμαρα τῆς Ρόζας.

Τὴ βρῆκε νὰ μιλάη μὲ τὴ μητέρα της, κόκκινη, νευρική, ἀναστατωμένη.

Τράβηξε ἴσια πάνω της, στάθηκε μπρός της καὶ τῆς εἶπε :

— Σοῦ μήνυσα νἄρθης.

— Θὰ ρχόμουν, ἀπάντησε ξερὰ καὶ μὲ πεῖσμα ἡ Ρόζα.

— Λὲς ψέμματα ! Δὲν ἤθελες νὰ ρθῆς. Ἀνάγκασες τὴ μάνα σου νὰ σὲ παρακαλάη....

— Ὄχι, Νώτη, διαμαρτυρήθηκε ἡ δύστυχη ἡ Λαμπίραινα.

— Πάψε σύ ! οὔρλιαξε ὁ Λαμπίρης καὶ ξαναγύρισε στὴν κόρη του :

— Ποῦ ἤσουνα ; τὴ ρώτησε ἄγρια κι' ἀπότομα.

— Βγῆκα νὰ ψωνίσω.

— Μποροῦσες νὰ βγῆς τὸ ἀπόγευμα.

— Ἦταν ἀνάγκη νὰ πάρω κάτι γιὰ τὴ μοδίστρα μου.

— Δὲν λὲς ἀλήθεια.

— Δὲν συνήθισα νὰ λέω ψέμματα.

— Νὰ δῶ αὐτὸ π' ἀγόρασες.

Ἡ Ρόζα ταράχτηκε. Ὡστόσο συνῆρθε ἀμέσως κι' ἀπάντησε :

— Δὲν ἀγόρασα τίποτε. Δὲν βρῆκα κεῖνο ποὺ ζητοῦσα.

— Λὲς ψέμματα ! Εἶσαι μιὰ ψεύτρα ! Δὲν πῆγες στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ. Δὲν εἶχες νὰ ψωνίσης τίποτα. Ἔφυγες ἀπ' τὸ σπίτι, γιατὶ κατάλαβες πὼς θἄφερνα τὸ μνηστῆρα σου.

Τὰ μάτια τῆς Ρόζας ἄστραψαν.

— Δὲν ἔχω κανένα μνηστῆρα, φώναξε, ἕτοιμη ν' ἀρχίση νὰ κλαίη ἀπὸ τὸ πεῖσμα της.

— Ἔχεις καὶ παράχεις. Ἔχεις ἐκεῖνον ποὺ διάλεξα ἐγώ. Ἐκεῖνον ποὺ θέλω ἐγὼ καὶ ποὺ θὰ γίνη τὸ χρηγορώτερο ἄντρας σου. Μ' ἀκοῦς ; Ἄντρας σου !...

— Δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ, φώναξε ἡ Ρόζα.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Θὰ κάμης ὅ,τι προστάξω ἐγώ.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ βιάσετε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ θυσιάσετε στὸ πεῖσμα σας. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε γιὰ σύζυγο ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν ξέρω, ποὺ δὲν τὸν ἀγαπῶ.

— Θὰ τὸν ἀγαπήσης μὲ τὸν καιρό.

— Δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ.

— Ὅταν γίνη ἄντρας σου, θὰ τὸν συμπαθήσης, θὰ τὸν ἐκτιμήσης μόνη σου.

— Δὲν θὰ γίνη ποτὲ ἄντρας μου. Ἀκοῦτε ; Ποτέ... Ποτέ !...

— Μίλα σεμνότερα... Κατάπιε τὴ γλῶσσα σου, ἀχάριστη. Ἄμυαλη... Ἄμυαλη, ποὺ θὲς νὰ γίνης γυναῖκα ἑνὸς τυχοδιώκτη.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὀνομάζεις τυχοδιώκτη, μπορεῖσε νὰ σὲ στείλη φυλακή, νὰ σ' ἐκδικηθῆ, νὰ σε καταστρέψη, κι' ὅμως σοῦ φέρθηκε τίμια.

— Σῶπα !

— Δὲν θέλω νὰ βρίζετε ἐκεῖνον π' ἀγαπῶ !

— Μὴν τὸ ξαναπῆς αὐτό, μὴν ξεστομίσης ἄλλη φορὰ αὐτὴ τὴ φράσι, γιατὶ θὰ σὲ πνίξω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Ἄκουσες ;

Ἡ Ρόζα ὀρθώθηκε πρὸς στὸν πατέρα της ὀργισμένη, πεισματωμένη, ἄφοβη καὶ περήφανη καὶ φώναξε, ἐνῶ τὰ μάτια της βούρκωναν ἀπὸ τὰ δάκρυα :

— Θὰ τὸ φωνάζω ὥς ποὺ νὰ πεθάνω, ὥς ποὺ νὰ μοῦ φύγη ἡ τελευταία πνοή, θὰ τὸ φωνάζω κ' ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατό μου καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο μου : Τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ, τὸν λατρεύω !... Αὐτὸν μονάχα ἀγαπῶ στὸν κόσμο.... Αὐτὸς μονάχα θὰ γίνη σύζυγός μου. Αὐτὸς καὶ κανένας ἄλλος... Αὐτός... Αὐτός... Αὐτός !...

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ Λαμπίρη ἀλλοιώθηκαν ἀπὸ τὴν ὀργή, θέλησε νὰ πῆ κάτι, μὰ δὲν βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του παρὰ ἕνα τραύλισμα, κάτι σὰν ὀργή. Μὴ ξέροντας πειὰ τί κάνει, ὥρμησε πάνω στὴ Ρόζα, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ κυλίστηκαν μαζὺ κάτω.

— Καταραμένη.... καταραμένη, θὰ σὲ πνίξω !....

Ἡ Ρόζα ὕψησε ἕνα πνιγμένο ξεφωνητό, τὸ πρόσωπό της φλογίστηκε, τὰ μάτια της ἔσβυσαν....

Τὰ χέρια τοῦ πατέρα της, τὰ δυνατὰ χέρια τοῦ Λαμπίρη, σφίγγανε τὸν τρυφερό της λαιμὸ σὰν σιδερένιο μάγγανο.

Ἡ πνοή της κόπηκε...

Κατάλαβε πὼς ἔφτασε ἡ στερνή της στιγμή...

Ἡ σκέψις της πέταξε στὸν Ἀνδρέα.

— «Ἀντρέα... Ἀντρέα, ἀγαπημένε μου, σκέφτηκε, θὰ σὲ περμένω ἐκεῖ ψηλά, στὸν οὐρανό, ἀγάπη μου !....»

Μιὰ φλόγα θόλωσε κ' αἱμάτωσε κατόπιν τὸ βλέμμα της κ' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της...

Μεθυσμένος ἀπὸ ὀργή, φρενιασμένος, τρελλός, μὴ ξέροντας τί κάνει, ὁ Λαμπίρης ἔσφιγγε - ἔσφιγγε τὸ λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ του, μὲ λύσσα, μὲ μανία.

Καθὼς εἶχε πέσει ἐπάνω στὴ Ρόζα, ἔννοιωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κορμί της νὰ τινάζεται. Ἦταν ἕνας σπασμὸς ἀγωνίας, ποὺ θὰ τάραζε κ' ἕνα θηρίο ἀκόμα, μὰ ὁ Λαμπίρης ἦταν τρελλὸς σχεδὸν τὴ στιγμὴ αὐτή.

Ἔξαφνα κάποιος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους μὲ δύναμι καὶ τὸν ἔριξε στὸ πλάϊ. Μιὰ κραυγὴ πόνου κι' ἀπελπισίας ἀντήχησε στ' αὐτιά του.

Τὸ τίναγμα αὐτό, ἡ κραυγὴ αὐτὴ τὸν ἔφεραν κάτω στὸν ἑαυτό του.

Κύτταξε μπρός του κ' εἶδε τὴ γυναίκα του.

Ποῦ εἶχε βρεῖ τὴ δύναμι ἐκείνη ἡ Λαμπίραινα, νὰ τὸν τινάξη μακρυά ; Τῆς τὴν εἶχε δώσει ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸ παιδί της, ἡ ἀπελπισία της, ἡ στοργὴ τῆς μάνας ποὺ βλέπει νὰ στραγγαλίζιονν ὅ,τι ἀγαπάει καὶ λατρεύει στὸν κόσμο...

Ὁ Λαμπίρης δὲν εἶπε λέξι.

Σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρα τρελλίζοντας σὰν μεθυσμένος, μὴ τολμῶντας νὰ γυρίση νὰ κυττάξη τὸ θῦμα του...

Ὅταν τὰ βήματά του ἔσβυσαν στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ἡ Λαμπίραινα ρίχτηκε σὰν τρελλὴ πάνω στὴν κόρη της.

Τῆς εἶχε σκοτώσει λοιπὸν τὸ παιδί της ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ζήτησε καὶ τῆς πῆγαν ἕνα φλυτζάνι τσάϊ.